

Mỗi Lần Gặp Nhau Là Một Lần Gặp Lại

Contents

Mỗi Lần Gặp Nhau Là Một Lần Gặp Lại	1
1. Chương 1: Thương	1
2. Chương 2: Hạ	7

Mỗi Lần Gặp Nhau Là Một Lần Gặp Lại

Giới thiệu

Mi Bảo không phải là một cái tên quen thuộc với các bạn đọc yêu thích thể loại truyện ngôn tình nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-lan-gap-nhau-la-mot-lan-gap-lai>

1. Chương 1: Thương

Ngày 12 tháng 3, trời trong xanh.

Người ấy nằm trên chiếc giường bệnh trắng toát, trên người cắm đủ loại ống, màu da tái nhợt không chút huyết sắc, gò má lõm xuống, tay chân gầy trơ xương, nhìn giống như xác ướp mới từ dưới đất trời lên, không thể nhận ra dù chỉ một chút dáng vẻ anh tuấn phong lưu năm xưa nữa.

Nhưng mà điều này cũng không thể trách anh, bất cứ ai nằm bất động trên giường quanh năm suốt tháng, sống đời sống thực vật như vậy cũng không thể có được hình dáng như cũ, đơn giản bởi vì người đẹp ngủ trong rừng chỉ là chuyện cổ tích mà thôi.

Chị Trương chỉ vào “xác ướp” này và nói với tôi: “Cậu ta là người vừa mới chuyển tới từ bệnh viện tỉnh, về sau sẽ do em chăm sóc!”

Tôi thành thật gật đầu, nhìn chị đi ra ngoài xong liền chuyển tầm mắt về phía người đang nằm.

Ôi! Ninh Gia Tuấn, nhiều năm không gặp, sao anh lại biến thành như vậy?

Ngày 13 tháng 3, trời trong xanh.

Từ cô y tá Tiểu Thu, tôi hỏi thăm được lí do vì sao Ninh Gia Tuấn từ một cậu thanh niên khỏe mạnh cường tráng biến thành một kẻ nằm ngay đơ cán cuốc như vậy. Đường đường là quý tử của một ông chủ công ty địa ốc lớn, anh tuần phong lưu, cuộc sống xa hoa trụy lạc, một năm trước vì uống quá nhiều rượu rồi chạy BMW trên đường nên đâm phải cột điện, thành như bây giờ.

Tiểu Thu vốn là kẻ nhiệt tình có thừa, còn cung cấp đầy đủ tin tình báo về vở kịch truyền hình của nhà giàu có này cho tôi.

Thật đáng thương, tuần đầu tiên thì người tới thăm Ninh Gia Tuấn nhiều không đếm nổi, giống như là tới thăm viếng Mao chủ tịch không bằng. Tuần thứ hai chỉ còn người thân cùng bạn gái là còn ghé qua, đến tuần thứ ba thì cả bạn gái lẫn người nhà đều không ai xuất hiện, chỉ có cha cùng anh cả của anh đến thăm một lần, đưa cho bệnh viện một khoản tiền coi như là phí tổn. Qua một tháng, những kẻ đến thăm hoàn toàn biến mất, mỗi ngày chỉ còn các cô hộ sĩ ôm trong mộng vô vàn kiên nhẫn cùng tình yêu canh giữ bên cạnh anh mong chờ một ngày vương tử tỉnh lại.

Thời điểm tôi gặp anh đã là một năm sau, anh cũng đã được bệnh viện tỉnh chuyển từ phòng đặc biệt sang khu bình thường này, hộ lý riêng cũng không có nữa. Bởi vì cha của anh đã tái phát bệnh tim mà qua đời, anh trai anh bắt đầu trở thành người nắm quyền trong nhà.

Sau khi Tiểu Thu đi, tôi bắt đầu xoa bóp hai bên người của Ninh Gia Tuấn. Dưới ánh đèn, cái đầu trọc của anh sáng như bóng đèn 60W, vết sẹo lưu lại sau cuộc mổ sọ giải phẫu hết như nhãn hiệu dính lên nó vậy. Tôi cử động tay chân gây yếu vô lực của anh, xoa xoa bàn tay có thể đánh lên những giai điệu ưu nhã. Làn da của Ninh Gia Tuấn tái nhợt không chút huyết sắc, chỉ có nhiệt độ cơ thể chứng minh anh vẫn còn sống.

Ngày 15 tháng 3, trời trong xanh.

Mẹ ruột cuộc cũng biết được chuyện Ninh Gia Tuấn đã chuyển tới bệnh viện của tôi, bà vừa vung dao hung hăng băm thịt vừa oán giận tôi vì sao không nói cho bà biết sớm. Mẹ nói vẫn còn nhớ y nguyên cái gương mặt tròn trịa nhỏ nhắn, ngược đời mắt long lanh gọi bà một tiếng dì, còn cả bộ dáng chủ động giúp bà mang đồ của anh ngày xưa nữa, tôi nói thật, từ bé Ninh Gia Tuấn đã biết dựa vào cái bản mặt tỏ vẻ ngoan hiền đó mà lừa gạt toàn bộ các bà thím trong khu phố rồi. Thật ra thì bản chất của người này chính là tà ác, dối trá, ích kỷ, phong lưu...vân vân và vân vân. Sau đó, mẹ tôi làm bộ muốn ném dao về phía này.

Khi còn bé Ninh Gia Tuấn thích nhất là uống cháo gà hầm đương quy[1] cách thủy của mẹ tôi, còn tôi thì luôn kiên quyết không thèm uống vì không thể chịu nổi vị đương quy bên trong. Đương quy đó

Ngày 17 tháng 3, trời mưa.

Hôm nay đầu tiên phải đi họp, chủ nhiệm nói rất nhiều, nhưng tôi chỉ nghe được có chuyện chị Trương đang nói cùng với mọi người là chủ nhiệm lắm ỉ muốn ly hôn với vợ. Sau khi tan họp, Tiểu Thu kéo tôi, hỏi có phải trước đây tôi cùng Ninh Gia Tuấn đã từng quen biết hay không. Tôi cảm thấy cái danh hiệu tình anh của hệ thống tình báo bệnh viện này quả thực rất xứng với cô ấy, nhưng mà vẫn không muốn đem chuyện riêng của mình ra góp một viên gạch cho người qua đường bàn tán như cũ. Tôi nói một câu hết sức triết lý với cô nàng: Thế giới nhỏ bé như vậy, chúng ta trước kia cũng có thể từng ở góc đường nào đó lướt qua nhau đấy.

Sau khi nói xong lại cảm thấy những lời này rất quen, không biết là từ miệng của cậu thanh niên mê văn học nào đã nói ra nữa.

Về đến nhà, tôi mở cuốn album ảnh của bạn học thời cấp hai ra, người trong hình mặc dù vẫn còn là một chàng trai trẻ trung như một mầm đậu nành, nhưng cô gái mập mạp đeo mắt kính bên cạnh tựa hồ cũng không có lí do gì để mà cười nhạo anh hết. Tôi khép cuốn album lại, nhớ đến tình cảnh mấy ngày gần đây chăm sóc Ninh Gia Tuấn, xoa bóp cho tay chân đã khô gầy vô lực của anh. Rồi chợt nhớ tới, trước đây anh là chủ công của đội bóng rổ trong trường đại học, trong trí nhớ đến tận bây giờ vẫn còn in sâu những tiếng con gái hét lên chói tai đây ái mộ mỗi khi tôi giúp anh đẩy xe về nhà hoặc đang ngồi trong phòng tự học.

Tôi chưa từng xem một cách đầy đủ những cuộc tranh tài của anh, nhưng đã xem qua vô số lần động tác lên rổ, thân ảnh kiên tráng hoàn mỹ lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Ngày đó, “Slam Dunk”[2] là bộ truyện

tranh đang rất thịnh hành trong giới học sinh, người này cũng không thèm để ý đến nội quy trường học mà bắt chước cướp biển che đi một bên mắt, học theo Kaede Rukawa làm một bộ mặt bắp thịt tê liệt đầy ngu ngốc, thế mà lại khiến cho vô số cô gái điên cuồng.

Bất quá, tôi nhớ anh vẫn hay cười, mỗi lần đi qua lại chọc ghẹo tôi, cái miệng rút rút như đang cười khẩy nói: “À..á, cậu là heo à?!”

Ai!!! Đáng đời anh hôm nay biến thành kẻ bất động như vậy, nhất định là do cừu hận nhiều năm qua của tôi hình thành lời nguyện rửa độc ác,cuối cùng giáng xuống người anh một năm trước rồi!

Ngày 20 tháng 3, trời âm u.

Ba được tăng tiền lương. Buổi trưa cả nhà cùng đi tiệm ăn mừng một phen. Sau đó mẹ bắt đầu đề cập tới chuyện mua phòng ở. Bà nói một công ti địa ốc nào đó của Ninh gia vừa mới khai phá vườn hoa trong một tiểu khu thành một ngôi nhà, bắt đầu phiên giao dịch bán từ lâu, bà đã xem qua, là chín mươi mét vuông thì phải.

Tôi kiên quyết phản đối. Ninh gia keo kiệt như vậy, phòng ở của bọn họ chắc chắn đều là công trình đậu hũ, không thấm nước thì rò điện, động đất cấp một khéo cũng có thể lật tung nó lên chứ ít gì.

Ba tôi vốn là người tiếc tiền, vì vậy câu chuyện của chúng tôi nhanh chóng được chuyển đến trên người Ninh Gia Tuấn. Mẹ tôi vô cùng đồng cảm với việc này, nói đứa nhỏ Gia Tuấn thật đáng thương, vị hôn thê đã qua lại với một anh công tử quyền quý của công ty nào đó đến nửa năm nay rồi.

Buổi chiều tôi trở lại bệnh viện, lật người cho Ninh Gia Tuấn, sau đó ngồi bên cạnh anh, đưa tay nắm lấy lỗ mũi, đó là bộ phận duy nhất trên người anh chưa héo rút biến hình, sau đó gọi anh mau tỉnh lại, tỉnh lại, nếu không vợ anh sẽ chạy theo người khác bây giờ.

Anh vẫn ngủ, chỉ có điều cái tư thế này khiến anh không giống một ông cụ nằm bất động mà lại giống như...giống như đứa bé trai vẫn đang học cấp 2 ngày xưa vậy.

Ngày 25 tháng 3, trời mưa.

Mùa xuân mưa thật nhiều, trên vách tường đều đã mọc lên chi chít nấm mốc, trên mặt chị Trương cũng đã lộ ra vài cái mụn nho nhỏ. Rất kỳ quặc, tôi cùng Tiểu Thu đều nghĩ vào cái tuổi này thì trên mặt chị Trương nếu có cái gì đó thì đấy cũng phải là nếp nhăn mới đúng.

Tôi rất ghét trời mưa, trời mưa tầm tã khiến tôi nghĩ đến những khoảnh khắc biệt ly, nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến mỗi ngày thì đều bị mẹ ép uống canh gà hầm đương quy. Tôi vẫn luôn cho rằng trừ bác nông dân hòa khí giống học giả, không ai sẽ vì trời mưa mà cao hứng hết. Nhưng mà đôi tình nhân đang ôm nhau trong mưa kia cùng hai đứa trẻ đang đùa nghịch trong làn nước hiển nhiên không cho là như vậy.

Sau đó, tôi lại đọc cho Ninh Gia Tuấn nghe một tờ báo. Tôi rưng rưng nước mắt đọc hết từ tin giải trí lại chuyển sang tiểu thuyết tình yêu, lại lật đến mấy tạp chí khác, ôm theo khoái cảm trả thù mà khéo léo kể cho anh nghe chuyện một ông đạo diễn quốc tế lớn nhập nhằng với mấy em khách làng chơi, chuyện xưa như Trái Đất. Tôi biết anh chắc chắn không thích nghe cái này, bất quá bây giờ anh đâu còn lựa chọn nào khác. Nếu như đầu óc của anh thật giống như lời bác sĩ nói là không chết hẳn, anh nhất định sẽ nhớ rõ mình năm đó lúc còn trai tráng đã làm nhiều chuyện xấu đến thế nào.

Người này tà ác, ích kỷ vô cùng, nói muốn cố gắng luyện bóng để trường học được vẻ vang, khiến thầy giáo bắt tôi làm đủ mọi việc lớn nhỏ thay anh, chép lại bài cho anh mỗi tiết, làm hại tôi không cách nào về nhà sớm để kịp giờ xem phim mới “Bạch nương tử” đang phát lại. Mà càng làm cho người ta bực mình hơn nữa là tôi rõ ràng đã thu lại toàn bộ vở kịch rồi, chỉ bởi một câu nói lúc bực mình của anh ta “Không lạ gì” liền đem băng cát sét đập nát. Tại sao tôi làm cu li cả học kỳ cho anh mà quay đầu lại vẫn phải hứng chịu cơn giận vô cớ của người này chứ?!

Nhiều mưa thì khí trời sẽ khiến cho đầu óc của con người ngày càng hỗn loạn.

Ngày 27 tháng 3, trời mưa.

Đài khí tượng thiên văn bảo hôm nay có chuyện, gặp quỷ, đi đời nhà ma.

Tôi nặng thêm một cân, Ninh Gia Tuấn thì vẫn như cũ. Anh sẽ không cứ thế mà ngủ say đến già chứ? Điều kiện tiên quyết là anh trai anh có đủ tính nhẫn nại mà cung cấp viện phí cho anh ngủ thẳng đến già hay không, hoặc là nước ta công khai thêm mấy điều khoản ***** gì đó nữa chẳng hạn.

Sau đó Tiểu Thu chạy sang đây thăm tôi, cô ấy nhìn thấy Ninh Gia Tuấn liền nói, trong chuyện cổ tích là công chúa vừa được hoàng tử hôn liền tỉnh, trên TV vai nữ chính cũng được vai nam chính hôn liền sống lại. Có lẽ tôi cũng nên thử một chút chân lí này xem sao.

Hừ, tôi đời nào đi hôn một bộ xương khô chứ, trừ phi anh ta lớn lên giống Tom Cruise thì may ra, mà như thế e rằng từ một năm trước đây anh ta đã bị các cô y tá hôn đến sưng miệng rồi. Loại chuyện như thế ít ra cũng nên để cho bạn gái của anh ta đi làm, tôi không muốn bị người nhà của bệnh nhân phỉ nhổ đâu.

Ngày 1 tháng 4, trời âm u.

Buổi sáng đi làm, Tiểu Thu vừa nhìn thấy tôi liền hưng phấn nói Ninh Gia Tuấn đã tỉnh lại rồi. Tôi nói xì, hôm nay là ngày cá tháng tư đấy.

Dĩ nhiên, Ninh Gia Tuấn không hề tỉnh. nhưng một bệnh nhân khác cùng phòng điều trị với anh, ngủ bốn tháng nay đã tỉnh lại. Lúc tỉnh, anh ta nói một câu: “Tôi đã trở về.”

Lúc chúng tôi đi ăn cơm trưa liền tụ tập ở một chỗ thảo luận về những lời này của anh ta. Tiểu Thu nói nhất định là linh hồn của người kia trong vòng bốn tháng đã xuyên qua đến một thời không khác, sau đó mấy người còn lại liền xôm tụ tám với cô ấy xem linh hồn anh này nhập vào thân ai. Có người nói là Vương gia, có người nói là Tể tướng, hoặc Tướng quân, có kẻ còn bảo là một vị Hoàng đế đoán mệnh nào đó. Tôi nghe thế liền bảo, không thể là súc sinh sao?

Lập tức bị cả đám khinh bỉ nhìn.

Cơm nước xong trở lại phòng bệnh, tôi thấy bên trong có người. Người đàn ông ấy đưa lưng về phía tôi, cúi đầu nhìn Ninh Gia Tuấn vẫn đang vô tri vô giác nằm trên giường, đi giày Tây, vuốt keo xịt tóc, còn có cả nước hoa. Tôi nghĩ có lẽ anh ta là một người bạn nào đó có tiền của Ninh Gia Tuấn ngày xưa, bây giờ thật khó có ai còn nhớ đến việc tới thăm anh nữa.

Lúc này người đàn ông đó bỗng nhiên xoay người lại, nhìn thấy tôi liền cười ôn hòa, nụ cười thân thiết giống như đã từng quen biết vậy.

Anh ta nói: “Là Á Á đúng không, nhiều năm không thấy, em càng lúc càng xinh ra rồi.”

Mẹ ơi! Tôi nhớ ra anh ta là ai rồi! Người đó là anh trai của Ninh Gia Tuấn, Ninh Gia Kiệt!

Ngày 2 tháng 4, trời mưa.

Ninh Gia Kiệt lớn hơn Ninh Gia Tuấn ba tuổi, trong trí nhớ của tôi đó là một người rất ít nói, theo phân tích tâm tiến bấy giờ thì đó chính là một cậu thiếu niên già trước tuổi. Tiểu Thu nói đàn ông như thế trời sinh có phong thái vương giả, là người sẽ làm nên chuyện lớn. Cô ấy vung chân múa tay, nước bọt tung tóe bảo tôi là nói có sách mách có chứng, liền đem đủ loại chứng cứ để chứng minh Ninh Gia Kiệt chính là một chi chất ưu cổ[3].

Tôi vừa xoa bóp đầu ngón tay cho Ninh Gia Tuấn vừa hỏi anh: “Ngày hôm qua anh trai cậu nói chuyện phiếm với mình, không hề giống như không quan tâm cậu chút nào. Nhưng mà, trị liệu hà khắc như vậy, nhà cậu có đủ tiền đưa cậu đi nước ngoài hay không? Nếu có, cậu đã sớm tỉnh lại rồi!”

Ninh Gia Tuấn vẫn nằm như heo chết, chỉ có lỗ mũi vẫn còn thở phập phồng. Tôi đột nhiên nghĩ, linh hồn của anh liệu có giống như Tiểu Thu nói, xuyên qua đến một thời gian khác hay không? Dùng thân thể của người khác, trải qua một cuộc sống mới, cũng có vui vẻ, có muộn phiền, thế nhưng thế giới bên này cũng những người thân quen với anh đều đã trở thành quá khứ.

Tôi lấy một chiếc đĩa CD tới, bật nhạc cho anh nghe: “Để nghe không? Cậu cũng từng học qua đàn violon, biết đây là bài hát gì không? Từ rất lâu rồi mình đã từng nghe cậu kéo qua, sau này tìm mãi mới có thể thấy được đấy!”

Anh không có phản ứng. Dĩ nhiên.

Ngày 3 tháng 4. Trời mưa nhỏ.

Ngày hôm qua tôi có một giấc mơ. Tôi nằm mơ thấy mình không có ô dù, chạy trốn trong mưa, các bạn học cười hi hi ha ha lướt qua bên cạnh. Sau đó Ninh Gia Tuấn đạp xe chạy đến trước mặt, tôi thấy rõ chiếc giày hiệu Nike chói mắt của anh giẫm vào vũng nước khiến bọt văng lên tung tóe.

Anh đưa cái ô đến trên đầu tôi. Sự cao ngạo trong quá khứ đã không còn thấy nữa, anh có chút hốt hoảng, giọng nói mang theo lấy lòng nói: “Á Á, cậu đừng tức giận. Mình không phải cố ý. Mình không biết phải trả lời cậu thế nào...Mình cũng vậy...Thật ra thì mình cũng vậy...”

Trong lòng tôi cảm giác được sự phẫn nộ chưa từng có, bị thương cùng thất vọng. Tôi cởi chiếc cặp sách nặng nề xuống, điên cuồng ném về phía trước, hung hăng nện vào người anh. Ninh Gia Tuấn không đứng vững liền ngã nhào xuống vũng bùn bên dưới.

Sau đó tôi co cẳng chạy đi, Ninh Gia Tuấn ở phía sau vẫn một mực gọi tên của tôi không dừng.

Sau khi tỉnh lại tôi cảm thấy rất kỳ quặc, bởi vì tôi không hề nhớ từng có những chuyện như vậy xảy ra trước kia. Hoặc cũng có thể là do Ninh Gia Tuấn khi xưa bắt nạt tôi nhiều quá, tích tụ lại tới bây giờ khiến cho tôi quên đi mất một số chuyện.

Hôm nay trời vẫn mưa rất nhiều, điều này làm cho tâm tình của tôi không hề ổn định, trong cơ thể như đang tích trữ năng lượng chỉ muốn bộc phát ra, cho nên lúc đâm kim cho bệnh nhân tôi có cảm tưởng như mình đang là nữ sát thủ giết người không chớp mắt vậy.

Sắp đến giờ tan tầm thì Ninh Gia Kiệt tới. Chúng tôi tán gẫu, đề tài từ Ninh Gia Tuấn chuyển tới tiền lương của tôi, rồi đến chuyện tiền nong gần đây tăng giá, linh tinh gì đó.

Ngày 5 tháng 4, trời trong xanh.

Phát tiền lương, tôi quyết định đi mua một chiếc quần đã mơ ước từ lâu, rất hợp với đôi giày của tôi bây giờ. Từ cấp hai tôi đã bắt đầu giảm béo, sau đó điên cuồng sưu tập đủ các loại quần, đây cũng đều vì một câu “người mập mặc quần làm gì, lãng phí vải vóc” của ai đó năm xưa gây họa mà thành.

Ninh Gia Kiệt lại tới, lần này chúng tôi hàn huyên khá nhiều, anh hỏi thăm việc học tập cùng công tác hiện tại của tôi, giống hệt như lãnh đạo xuống thị sát tình hình vậy. Anh nói công việc của mình mệt chết đi được, thế nên anh rất hâm mộ Ninh Gia Tuấn. Người này đang nói cái gì thế?! Có thể sống vui vẻ nhảy nhót tung bừng, ai nguyện ý nằm bất động trên giường chứ?

Anh còn nói: “Gia Tuấn lúc còn trẻ không hiểu chuyện, suốt ngày trêu chọc em, nhưng nó cũng không hề có ác ý. Thật ra thì nó hối hận nhiều lắm, những năm qua vẫn luôn rất hối hận. Nó thường xuyên nhắc đến em, đi trên đường thấy cô gái châu Á nào cũng hỏi anh xem người đó có giống em không. Nếu như nó tỉnh lại, thấy em đang ở bên cạnh, Gia Tuấn nhất định sẽ rất cao hứng.”

Anh nói bằng một giọng điệu vô cùng thành khẩn khiến tôi nhớ lại trước kia có một lần mình bị bong gân do nhảy từ xe xuống, Ninh Gia Tuấn liền đạp xe chở tôi đi học suốt nửa tháng liền. Lần này cảm thấy hóa ra anh cũng không ghê tởm cho lắm.

Lần đầu quen biết với hai anh em nhà họ Ninh là năm lên sáu, khi đó chú Ninh là đồng nghiệp trước kia của ba. Lúc chúng tôi lên cấp hai thì chú rời đơn vị, xuống phía nam mở rộng làm ăn, kinh doanh phát đạt, mua nhà ở trong ngõ, về sau cũng không thường lui tới nhà chúng tôi nữa. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, hai anh em Ninh gia cũng ra nước ngoài du học, tôi không còn gặp lại bọn họ. Những năm này họ gặp phải chuyện gì, đã có biến cố nào xảy ra, tôi cũng không biết rõ.

Lúc ăn cơm, mẹ tôi vô cùng nhiệt tình, tràn ngập khí thế thảo luận chuyện phòng ốc, bà còn nói, tôi ở bên cạnh chăm sóc em trai Ninh Gia Kiệt, có thể hỏi anh xem lúc mua nhà giảm giá cho chúng tôi một chút được hay không. Tôi bèn nói đây là bán nhà cửa, cũng không phải bán đồ ăn, liền bị mẹ mắng ột trận.

Ngày 16 tháng 4, trời trong xanh.

Thịt bò tăng giá. Nhà ở cũng tăng. Mực nước trên sông gần chợ cũng theo đó dâng lên vù vù.

Tôi sáng khoái đọc hết tờ báo cùng đám tiểu thuyết ngôn tình xong liền mở cuốn album ảnh thời cấp hai ra, tính muốn cùng kẻ vẫn đang hôn mê – Ninh Gia Tuấn kia hàn huyên một chút chuyện trong quá khứ.

Nhưng mở album ảnh ra rồi, tôi lại không biết nói gì thêm. Những ngày cấp hai tôi luôn bị Ninh Gia Tuấn lấn áp, đều chẳng có gì tốt đẹp để mà nhớ lại, nếu có thì cũng là chuyện Ninh Gia Tuấn đánh cầu xong sẽ khoe cơ bắp trước mặt các nữ sinh, hay kêu ầm lên trong khi cả lớp đang nhập tâm đọc bài, hoặc nhìn lên bài thi của tôi khiến cả hai bị bắt lên phòng giám thị... Tôi đếm từng cái từng cái một, nói cho Ninh Gia Tuấn nghe, đồng thời trong đầu thi thoảng còn lóe ra những câu chuyện từ thuở xa xưa mà tôi cứ nghĩ mình đã quên rồi, điều này làm cho chính bản thân cũng vô cùng kinh ngạc.

Tỷ như chuyện hồi xưa ở đại hội thể dục thể thao, anh đột nhiên lên tiếng hét ầm lên làm kẻ đang nhảy xa là tôi té xuống, bị thương không hề nhẹ chút nào. Sự cố lần đó chẳng những khiến cho tôi ngã như con chó còn khiến cả lớp mất danh hiệu số một, thêm nữa còn làm cho chân tôi trật khớp, hơn một tuần lễ không thể đi lại được gì.

Nghĩ tới đây tôi chợt ngừng lại. Tôi còn nhớ lúc ấy mình ngồi dưới đất, chặt vật khóc lóc trong những tiếng cười nhạo của mọi người. Trên chân đau đớn không hề giảm bớt, một thân lấm lem nhếch nhác, xấu hổ tột cùng vì thất bại khiến tôi không thể nhịn được mà khóc òa. Trước giờ Ninh Gia Tuấn có bắt nạt thế nào tôi cũng không hề rơi nước mắt, nhưng lúc này, tôi lại khóc hết sức thảm thương.

Về sau, vẫn là Ninh Gia Tuấn công tôi đến phòng y tế, khi ấy tôi ở trên lưng anh gào khóc liều mạng đòi xuống, anh lại làm bộ như chẳng nghe thấy gì. Tôi nhớ lúc đó ánh nắng nghiêng nghiêng, nằm ở trên lưng anh có thể thấy được màu vàng kim của bầu trời chiếu xuống hai bắp tay bèn chắc, mồ hôi từ gương mặt chảy xuống từng giọt, từng giọt, sau đó rơi đến bàn tay đang ôm cổ anh của tôi...

Ngày 20 tháng 4, trời trong xanh.

Khí trời ẩm áp lên rất nhiều, có con muỗi chết tiệt nào đó ở trên cổ dăm chích tôi một miếng. Buổi sáng Tiểu Thu nhìn thấy cứ che miệng cười trộm, bảo cái này quả thật rất giống dấu hôn.

Hôm nay tôi đọc cho Ninh Gia Tuấn một tờ tuần san thể dục. Tôi cũng không biết bản thân làm sao đột nhiên lại lương tâm trời dậy mà làm thế, đại khái chắc là vì trời đã trong xanh rồi, hơn nữa sẽ còn xanh thêm một thời gian nữa. Ninh Gia Tuấn hẳn cũng không thích trời mưa lắm thì phải, tôi thấy anh nằm đấy cũng sớm mọc meo lên rồi. Người này thích vận động như thế, trong trí nhớ của tôi anh luôn nở nụ cười kiêu ngạo tự tin trước ống kính, chạy băng băng trên đường, mười phần sinh khí dưới ánh mặt trời rực rỡ. Tôi chỉ đứng từ xa nhìn về phía anh, ở trong một góc tối ngắm nhìn thân ảnh kiêu trang đó dưới sân trường. Sau đó tôi đợi, lẳng lặng chờ đợi, chờ anh vọt vào trong lớp rồi chạy đến trước mặt mình, hưng phấn nói: “Á Á, mới vừa rồi có nhìn thấy tớ không?”

Tôi không kìm hãm được, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Ninh Gia Tuấn: “Làm sao cậu lại biến thành bộ dáng như thế này? Cậu của trước kia, đi đâu mất rồi?!”

Học trò cưng của thầy cô giáo, thần tượng trong mắt đám bạn học cùng thời, khắc tinh không đội trời chung của tôi. Người đó đã không thể sáng lạn đứng trên sân khấu kéo đàn violon nữa, cũng không thể vừa chạy vừa nhảy trong tiếng hoan hô của mọi người, cũng không thể đột ngột lao ra từ trong góc hù dọa khiến tôi rớt hết đồ đang cầm trên tay, cũng không thể chọc giận tôi sau đó mới vội vàng đuổi theo nói lời xin lỗi nữa...

Tiểu Thu tiến vào lúc tôi đang lau khóe mắt, cô kêu ầm lên nói là mình nhìn thấy tay Ninh Gia Tuấn đã nhúc nhích. Hai chúng tôi nín thở theo dõi, nghiên cứu thật lâu, nhưng anh không cử động thêm nữa. Tôi nghĩ có lẽ Tiểu Thu nhìn thấy tôi đang khóc, sợ tôi lúng túng nên mới kiếm cớ đổi chủ đề mà thôi.

[1]Đương quy: Tên một vị thuốc bắc, tên khoa học là *Angelica sinensis* (Oliv.)Diels, thuộc họ Hoa Tán (*Umbelliferae*). Bộ phận thường dùng là rễ, hay còn gọi là củ. Thứ có thân và cả rễ gọi là Đương quy hay Toàn quy. Thứ không có rễ gọi là Độc quy. Xuyên quy là quy mọc ở tỉnh Tứ Xuyên (Trung Quốc) là loại tốt hơn cả. Lai quy là quy không thật giống.

Thành phần hoá học: có tinh dầu (0,2%), chất đường và sinh tố B12.

Tính vị: vị cay, hơi ngọt, đắng, thơm, tính ấm.

Đương quy thường đường nấu với các món ăn để chữa bệnh, bồi bổ cho người, tùy theo cách chế biến mà có công dụng khác nhau.

[2]Slam Dunk: Slam Dunk (Nhật: Suramu Danku?) là một truyện tranh dài 31 tập (ở Việt Nam là 37 tập) được sáng tác bởi tác giả Takehiko Inoue nói về đội bóng rổ của một trường cấp 3 mang tên Shohoku (Shōhoku). Slam Dunk ra mắt độc giả lần đầu tiên trên tạp chí truyện tranh phát hành hàng tuần Shonen Jump ở Nhật Bản và đã bán được hơn 100 triệu bản trên đất nước này. Kaede Rukawa là một nhân vật trong truyện ấy.

[3]Chi chất ưu cổ: Câu này quả thực vốn vốn tiếng Trung zero từ của bạn thì không cắt nghĩa ra được, bạn chỉ tạm dịch sơ sơ theo văn cảnh là ám chỉ người có tư chất khác biệt, xuất sắc, kiểu như đồ cổ khó tìm ấy mà >"<>

2. Chương 2: Hạ

Ngày 1 tháng 5, trời chuyển mưa.

Ba mẹ tham gia một chuyến du lịch ba ngày, mang theo tiền tài vô hạn cùng nhiệt tình vô hạn vui đầu vào các hoạt động người đập người để mừng ngày Quốc Tế Lao Động. Tôi ở lại bệnh viện cùng Ninh Gia Tuấn vẫn đang nằm trên giường.

Không biết làm sao, tôi cảm thấy hôm nay nên ở bên cạnh anh, hình như có chuyện gì đó sắp phát sinh thì phải. Hoặc là, trong lịch sử ngày hôm nay đã từng phát sinh điều gì đó. Lòng tôi không yên, lật người cho Ninh Gia Tuấn vài lần, cầm tờ báo lên đọc mà chẳng có tâm tình gì hết.

Giữa trưa trời bắt đầu chuyển mưa. Tôi ăn cơm trưa xong liền nằm xuống nghỉ ngơi, vừa thiếp đi một lúc thì bị tiếng sấm đánh thức. Lúc tôi chạy vào phòng bệnh, những hạt mưa lớn như hạt đậu đã lộp bộp đánh vào bệ cửa sổ, tôi vội vàng đóng cửa lại. Lúc này, một tia chớp xẹt qua bầu trời, hoặc là lóe lên trong đầu óc tôi.

Tôi nghe được thanh âm. Một nam sinh nhẹ nhàng nói: “Minh và cậu học cùng trường đại học đi, chúng ta tiếp tục làm bạn bè”

Một nữ sinh lớn tiếng nói: “Phải! Minh thích cậu ấy, cho tới bây giờ đều không hề nghĩ sẽ làm bạn của cậu ấy!”

Một tiếng nói bén nhọn khác của con gái vang lên: “Cậu ấy thi tốt nghiệp trung học xong sẽ xuất ngoại đi du học, cậu không biết sao?”

Có thật nhiều tiếng cười lớn ầm ĩ, giễu cợt và châm biếm, càng lúc càng lớn, giống như tiếng sấm đang không ngừng vang lên trong đầu óc tôi. Tôi thống khổ ôm đầu ngã xuống ghế. Ninh Gia Tuấn vẫn bình tĩnh nằm im như trước, trên mặt dường như vương vấn một chút ưu thương. Sau đó tầm mắt của tôi trở nên mơ hồ .

Một lát sau thì Ninh Gia Kiệt tới.

Hôm nay anh ta mặc một bộ tây trang màu đen, áo sơ mi màu trắng cùng caravat màu đen, cầm theo một bó hoa bách hợp. Người không biết chuyện còn tưởng nhầm anh ta tới nhìn mặt em trai lần cuối.

Kết quả Ninh Gia Kiệt nói với Ninh Gia Tuấn: “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ, anh thay em thắp hương cho bà.” Tôi mới nhớ ra, hôm nay là ngày giỗ của dì Ninh.

Ngày 2 tháng 5, trời âm u.

Ngày hôm qua của năm năm trước ba mẹ đến nhà họ Ninh, để tôi ở lại một mình trong nhà. Đêm xuống, trời đổ mưa, tôi cảm ô xuống đồ rác, lúc quay trở lại thì phát hiện ở đầu hành lang có một người đang ngồi trông như bóng ma.

Tôi đi đến bên cạnh anh. Đầu tóc và quần áo anh đều ướt, anh cúi gằm đầu, bờ vai rộng rãi không ngừng run lên. Tôi không biết nên làm sao, không thể làm gì khác là cẩn thận vươn tay khoác lên vai anh.

Anh ngẩng đầu, trên mặt toàn là nước, ánh mắt đỏ bừng: “Á Á.”

“Cậu có khỏe không?” Tôi hỏi.

Anh nói: “Mẹ tớ đi rồi.”

Tôi cũng rất khổ sở, nhưng chỉ biết vỗ bờ vai anh, không biết nên làm gì nữa. Mặt anh ướt nhẹp, không rõ là mưa hay là nước mắt. Ánh đèn đường mờ nhạt dưới cơn mưa chiếu lên gương mặt đau đớn vặn vẹo của anh, thân thể run rẩy không ngừng.

Tôi nhìn anh, bỗng nhiên giang hai tay ôm lấy, để đầu anh tựa lên vai tôi. Anh sững sờ một chút, chậm rãi vươn tay ôm lấy thắt lưng của tôi, sau đó lớn tiếng khóc lên.

Ngày 7 tháng 5, gió lớn.

Gió ghê gớm thật, tôi ở trên xe bus nhìn thấy những cô gái trên đường đều vừa đi vừa che váy. Nó khiến tôi nhớ đến Ninh Gia Tuấn trước kia từng rất thích chơi trò vén váy tôi. Có một lần tôi rất tức giận, ném về phía anh rất nhiều sách. Sau đó anh lại đi mua vé xem phim tới lấy lòng tôi: “Á Á, đừng giận. Cười một cái, chúng mình đi xem chiếu phim đi!”

Đến bệnh viện, Ninh Gia Tuấn vẫn nằm đó như bức tượng. Tôi xoa bóp toàn thân cho anh. Lúc Ninh Gia Kiệt bước vào thì tôi đang mặc quần áo cho Ninh Gia Tuấn, anh ấy lại gần giúp tôi một tay. Sau đó anh khen ngợi nói, tôi đã chăm sóc rất tốt cho thân thể em trai anh ấy.

Anh ấy nói: “Hai người các em từ nhỏ cảm tình đã rất tốt rồi. Lần em học lớp mười một bị thương ở chân, mỗi ngày nó đều dậy sớm nửa giờ, đến nhà đón em đi học. Gia Tuấn bị huyết áp thấp, lúc rời giường rất khó khăn, đó không phải là một việc dễ dàng gì. Giờ nó biến thành như vậy, bạn bè đều đã sớm quên lãng, nhưng em vẫn còn bên cạnh nó.”

Tôi đứng ngơ ngác.

Tôi rất muốn nói với anh ấy tôi làm thế vì tiền công, muốn nói tôi cùng người này như nước với lửa, muốn nói Ninh Gia Tuấn đã không còn là bạn của tôi nữa rồi. Nhưng tôi còn chưa mở miệng, Ninh Gia Kiệt bỗng nhiên nhú mồm, anh ấy cảm giác bàn tay của Ninh Gia Tuấn mà mình cầm hơi động đậy.

Ngày 10 tháng 5, trời trong xanh.

Bác sĩ nói tình huống của Ninh Gia Tuấn đang chuyển biến tốt, nhưng mà lúc nào mới tỉnh thì chưa thể nói chính xác. Ninh Gia Kiệt rất vui, gọi rất nhiều cuộc điện thoại liên lạc với các bác sĩ khác, quyết định đưa Ninh Gia Tuấn sang Mỹ trị liệu. Anh ta thật đúng là người làm ăn, thấy có chuyển biến mới bằng lòng đầu tư.

Tôi xoa bóp cho Ninh Gia Tuấn, tay không khống chế được vuốt ve gương mặt chỉ còn da bọc xương của anh. Tôi nói: “Cậu bây giờ gầy như vậy, xấu như vậy, không còn lập trường cười nhạo mình nữa, thật tốt quá!”

Anh không nhúc nhích, không hề nhìn ra sự chuyển biến tốt chút nào giống như bác sĩ nói.

Tôi cầm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, thở dài: “Ninh Gia Tuấn, cậu có biết không, thật ra lần đó bị thương ở chân do nhảy xa, chỉ cần một tuần là lành hẳn. Mình giả vờ không đi được đường, bởi vì... Bởi vì mỗi ngày cậu đều tới đón mình đi học. Lúc cậu nói chúng ta cùng thi vào một trường đại học, mình thật sự rất hạnh phúc. Kì quái đúng không, cậu rõ ràng chán ghét một người như vậy...”

“Cậu...cậu đừng đi Mỹ. Cậu mau tỉnh dậy đi, tỉnh rồi chúng ta sẽ cùng đi xem chiếu phim nhé.....”

Nói xong, tôi nghĩ mình lại bật khóc lần nữa.

Ngày 14 tháng 5, trời âm u.

Nóng bức. Mẹ tôi tính năm nay lắp thêm một điều hòa trong nhà. Ba tôi lại lén hút thuốc lá trong nhà vệ sinh.

Ninh Gia Tuấn tiếp tục nằm ngay đơ. Nhưng mà nghe nói hôm nay anh đã động dậy, tôi không thấy được vì lúc ấy đi vệ sinh. Ninh Gia Kiệt nói chuyện liên hệ với bệnh viện bên Mỹ đã ổn thỏa, vài ngày nữa anh ấy sắp xếp chuyện làm ăn xong sẽ đưa Ninh Gia Tuấn đi.

Ngày 17 tháng 5, trời mưa nhỏ.

Ninh Gia Tuấn thành nhân vật trung tâm được chú ý trong bệnh viện. Tất cả mọi người đều nói tình trạng của anh đang chuyển biến tốt, tất cả mọi người nói anh sắp được chuyển tới Mỹ để trị liệu. Mọi người nói...

Tôi ngồi bên người Ninh Gia Tuấn, kiên nhẫn nắm tay anh, ước chừng khoảng hai giờ lẻ bốn mươi phút. Không hề động dậy. Cả hai người đều không hề động dậy.

Từng giọt mưa tí tách rơi xuống khiến tâm tình tôi càng kém đi, có chút thương cảm. Tôi cúi đầu, khẽ chạm một chút vào đôi môi không có huyết sắc của anh, điên cuồng nói: “Cậu tỉnh dậy đi. Mình đã tha thứ cho cậu rồi!”

Nhưng, tôi đã tha thứ cho anh điều gì?

Ngày 18 tháng 5, trời trong xanh.

Nghe nói vào lúc nửa đêm, Ninh Gia Tuấn tỉnh.

Tôi không hề thấy anh, lúc tôi đến bệnh viện thì bên trong đó đã chật ních người tới chúc mừng và hoa tươi, nước chảy cũng không lọt nổi. Còn có người liên tục chụp hình, giống như là xác chết sống dậy không bằng.

Tiểu Thu chui vào nhìn qua một chút, sau đó ra ngoài nói cho tôi biết không có gì hay ho đẹp mắt để xem cả, chẳng qua là đã khôi phục ý thức thôi, cùng với việc xác chết sống dậy không sai biệt lắm. Tôi cười.

Sau đó cô ấy dùng khẩu khí chua chát nói cái vị hôn thê gì gì đó của Ninh Gia Tuấn cũng đã nghe tiếng mà đến rồi, òa khóc nhào vào người Ninh Gia Tuấn giống như mình đã giữ gìn vì anh ta suốt một năm trời không bằng. Tôi lại cười.

Về đến nhà, mẹ tôi cũng nhắc đến chuyện Ninh Gia Tuấn đã tỉnh lại, bà nói muốn hầm chút canh để ngày mai tôi mang đến cho anh.

Ngày 19 tháng 5, trời mưa.

Tôi mang theo cháo gà mẹ vừa hầm lúc sáng sớm chạy tới bệnh viện. Bởi vì xe buýt nửa đường bị chết máy nên tôi tới chậm nửa giờ.

Hôm nay ngoài phòng bệnh rất vắng vẻ, bình thường giống như mấy tháng trước đây vậy. Tôi đẩy cửa bước vào, trên giường của Ninh Gia Tuấn trống không.

Chị Trương nói anh trai Ninh Gia Tuấn sáng nay đã đến đón anh đi Mỹ trị liệu rồi.

Lúc ăn cơm trưa, tôi mở hộp giữ ấm ra, một mùi đường quy vọt vào trong mũi. Cháo gà đã nguội, nhưng tôi vẫn bưng lên uống sạch sẽ.

Mọi người đi rồi, tấm màn diễn cũng rút xuống.

Ngày ? tháng ?, trời mưa.

Năm nay mưa thật nhiều. Tôi đã từ chức rồi, chuyên tâm ở nhà chuẩn bị thi. Nhật ký cũng đã lâu không viết, nhưng mà hôm nay trời mưa dường như rất giống với ngày ấy, tôi đột nhiên muốn viết một chút gì đó.

Thật ra thì trước kia tôi không hề ghét mùi đường quy, về sau lúc ngã bệnh bị mẹ bắt ăn quá nhiều mới thành sợ. Năm ấy có một lần sốt cao đến mức khiến mọi người hoảng sợ, lo tôi nóng quá sẽ thành ngu. Tôi nhớ lúc mơ hồ mê man nghe được thấy tiếng đàn violon vang lên du dương bên ngoài cửa sổ, không biết là đứa trẻ nhà ai đang luyện đàn nữa. Giai điệu dễ nghe khiến đầu óc tôi thanh tỉnh hơn một chút, khiến trái tim nặng nề đau đớn của tôi cũng bình ổn dần đi. Sau đó, tôi tự nhủ, đó là mộng, là mộng, quên đi, toàn bộ quên.

Tôi phát hiện mình đọc sách không vào, vì vậy bắt đầu sửa sang lại gian phòng. Tôi cầm cuốn sổ lưu niệm lúc tốt nghiệp trung học ra, có một hàng chữ viết quen thuộc đập vào mắt: “Mặc dù chúng ta sắp chia xa,

nhưng thế giới thật ra vẫn luôn rất nhỏ bé, có lẽ trước kia chúng ta cũng đã từng ở một góc đường nào đấy lướt qua nhau, mà mỗi lần gặp nhau đều là một lần gặp lại.”

Tôi lật ra nhìn người nhắn lại: Ninh Gia Tuấn.

Ngày ? tháng ?.

Tiểu Thu tới thăm tôi. Cô ấy nói cho tôi biết, nghe bác sĩ chữa trị chính cho Ninh Gia Tuấn trước đây nói, Ninh Gia Tuấn ở Mỹ tiến hành trị liệu hồi phục thật sự rất thuận lợi. Nhà họ Ninh tặng cho bệnh viện một lá cờ khen thưởng. Tôi nghĩ Ninh gia cũng thật quá hẹp hòi, một cái cờ xí trị giá bao nhiêu tiền được chứ? Cũng phải mỗi người một phong bao đồ tiền lì xì mới phải.

Cô ấy vừa đi thì trên trời có tiếng sấm, lúc chạng vạng liền bắt đầu mưa to. Bầu trời xám xịt, mưa như trút nước. Tôi ngồi bên cửa sổ nhìn mưa, trong đầu tựa hồ cũng đang mưa không ngừng nghỉ. Bên ngoài là bầu trời bao la bị bó hẹp trong khung cửa nhỏ bé.

Bảng đen trên tường viết: “Khoảng cách tới ngày thi tốt nghiệp trung học còn 12 ngày.”

Sau khi tan lớp học, vài học sinh không mấy thân thiện vây quanh một nữ sinh đeo kính. Cô gái hình như cũng đã quen với trường hợp thế này, trấn định như thường tiếp tục thu dọn sách vở.

“Này!” Một nam sinh lớn tiếng nói: “Tôn Á Cầm, cậu là thanh mai trúc mã với Ninh Gia Tuấn phải không nhỉ, cậu thích cậu ấy đúng không?”

Khuôn mặt của cô gái nháy mắt trở nên tái nhợt. Trong phòng học vang lên tiếng cười, mọi người ai cũng hứng thú nhìn qua, chờ mong câu trả lời của cô gái.

Lúc này một nữ sinh khác mở miệng nói khích: “Cậu nói với mọi người, Ninh Gia Tuấn đồng ý cùng thi vào một trường đại học với cậu. Cậu ấy thi xong đại học sẽ ra nước ngoài, cậu không biết sao?”

Sắc mặt của cô gái càng thêm tái nhợt, cắn cắn môi dưới.

“Cậu lúc nào cũng giả vờ ngu si dần dện, nhưng thật ra là thích người ta mà không dám nói, đúng không?”

“Hai người gần gũi như vậy, quan hệ của hai người rốt cuộc là thế nào? Bạn bè? Chỉ sợ không phải đi?!”

Mọi người lại cười ầm lên.

Cô gái chậm rãi ngẩng đầu, kiên định lớn tiếng nói: “Phải! Mình thích cậu ấy, cho tới bây giờ đều không hề nghĩ sẽ làm bạn của cậu ấy!”

Mọi người im lặng một giây, sau đó hoan hô ầm ĩ. Một vài người vây quanh cô gái lại càng đắc ý hơn. Một thân ảnh quen thuộc bị người ta kéo vào phòng học, có người còn lớn tiếng kêu: “Ninh Gia Tuấn, cậu đánh cuộc thua rồi. Cậu ấy đã thừa nhận, mau đưa tiền đây!”

Ninh gia Tuấn thẫn thờ nhìn cô gái. Cô gái khiếp sợ và tức giận, nước mắt dần rút đi, cô đeo cặp lên lưng, xô ngã mọi người và chạy ra ngoài.

Không biết từ lúc nào mẹ đã tới sau lưng tôi, qua lớp kính thủy tinh tôi thấy được ánh mắt lo lắng của bà. Tôi nói mình không sao, tôi đã nghĩ thông rồi, không cần làm lớn chuyện lên như vậy. Lúc ấy còn trẻ thì cho rằng trời sập xuống cũng không bằng, bây giờ nghĩ lại, thật ra căn bản chẳng hề có chuyện gì.

Mẹ nói: “Ngày đó con đội mưa trở lại mẹ liền cảm thấy không an tâm. Thi tốt nghiệp trung học xong thì bị bệnh, sốt rất cao. Khỏi bệnh rồi, Ninh Gia Tuấn rời đi, con cũng quên luôn. Chuyện thương tâm không nhớ rõ cũng tốt.”

Đã quên, rồi lại nhớ. Thời gian bốn năm ngắn ngủi tựa như một cái chớp mắt, thật ra thì điều gì cũng không hề thay đổi. Tôi cùng người ấy vĩnh viễn cách nhau một đoạn rất xa xôi, ánh quang minh ưu tú, còn tôi thì âm u bình dị. Hơn mười năm vẫn mãi đuổi theo bóng dáng anh, tôi cảm thấy đã quá mệt mỏi rồi.

Cũng không phải đoạn tình cảm nào cũng có thể kéo dài tới già.

Ngày 22 tháng 10, trời trong xanh.

Cuộc sống vẫn tiếp tục như bao ngày.

Giá xăng dầu có vẻ hạ xuống. Kính áp tròng của tôi bị rớt mất một chiếc lúc rửa mặt. Cha ở nhà cầu hút trộm thuốc lá bị mẹ bắt quả tang, vì vậy mẹ có thêm một đôi giày mới, tôi có thêm một chiếc quần bò.

Mùa thu tới rồi, lá cây bạch quả dưới lầu cũng chuyển vàng theo. Tôi nhớ tới những bộ phim thần tượng Hàn Quốc, nhớ tới mình đã từng cùng với một chàng trai đi dạo dưới những tán cây bạch quả như thế. Không phải mười sáu, mười bảy tuổi, quãng thời gian ấy đơn giản như một hồi ức trong dĩ vãng.

Ngày 29 tháng 10, trời âm u.

Hôm nay tình cờ gặp gỡ Tiểu Mạn, bạn học cũ của tôi từ thời trung học. Cô ấy ôm một cái bụng bự đã sắp tới ngày chuyển dạ, so với năm đó mập hơn gấp đôi. Hai chúng tôi nhìn vào mắt nhau nửa ngày mới nhận ra đối phương.

Lúc chia tay cô ấy đột nhiên hỏi chuyện của Ninh Gia Tuấn. Tôi nói sau khi mình tốt nghiệp không hề gặp lại anh nữa. Cô ấy lộ ra vẻ mặt có chút sấm hối và tiếc nuối, nói rằng chuyện năm đó chẳng qua là một trò đùa giỡn, mặc dù mấy nữ sinh cũng có chút đố kị với tôi. Sau đó Ninh Gia Tuấn toàn thân ướt đẫm quay trở về, giận dữ đập bàn đập ghế. Tất cả mọi người đều không nghĩ rằng tôi sẽ thừa nhận. Ninh Gia Tuấn, anh ấy....anh ấy vẫn luôn quan tâm tới tôi nhất...Chẳng qua là khi đó tất cả mọi người vẫn quá nhỏ, quá ngây thơ.

Tôi chợt nhớ tới thì ra cô ấy cũng là một trong những người đã vây quanh tôi ngày hôm ấy. Tôi cười nói, đó đều là những chuyện đã qua.

Ngày 3 tháng 11, trời âm u.

Thời gian qua thật vui vẻ, mùa đông cũng nhanh đến.

Có chuột ở trong nhà bếp làm ổ, ăn sạch một cân lê giá năm đồng tiền mà tôi thích nhất.

Dưới tiếng kêu trời oán đất của tôi, mẹ nói, có điện thoại của một người bạn thời trung học, bảo rằng có một buổi họp lớp. Bà còn nói: “Hình như Ninh Gia Tuấn đã quay về.”

Tôi nghĩ, hẳn là cặp chân đó đã tự đi xuống máy bay được rồi.

Ngày 6 tháng 11, trời âm u.

Kể đáng chết nào đã chọn loại khí trời quỷ quái này làm ngày tiến hành buổi họp lớp trong công viên chứ?

Tôi cố gắng vài lần muốn thoát khỏi cái chặn, sau đó quyết định buông tha cho việc đứng dậy.

Lúc vẫn còn đang mơ hồ say ngủ, điện thoại trong nhà bỗng vang lên. Ba mẹ đã ra ngoài, tôi nằm ở trên giường cũng không muốn ra tiếp. Điện thoại vang hơn mười tiếng thì cúp. Tôi không ngủ tiếp được nữa, nằm trong chăn viết nhật ký. Tôi quyết định viết một chút những dự đoán về đề thi sắp tới.

Thật ra thì với thành tích của tôi lúc đầu hoàn toàn có thể thi đậu. Nhưng mà sau khi mắc mưa rồi cảm lạnh năm ấy, đầu óc tôi phát triển không còn được bình thường. Lần thi này tôi nhất định phải chứng minh tài trí của mình tuyệt đối không thể bởi vì một kết quả thi tốt nghiệp trung học bết bát mà bị phủ định!

Ninh Gia Tuấn đã là quá khứ. Tôi cần phải sắp xếp lại đồng CD ghi âm tiếng đàn violon trong nhà, mua thêm mấy cái quần để mặc, còn có.. Mối sáng sớm ra, trẻ con nhà ai đang tập đàn không biết?!

Ừm, còn nữa, tôi quyết định nên đáp ứng mẹ đi xem mặt mấy người, quen biết thêm vài người khác phái cũng tốt. Cha mẹ tôi rất am hiểu cái khoản mối lái, hẹn hò này...Bài hát kia sao quen thuộc thế nhỉ?!

Còn có. Còn có.

Cửa sổ được kéo ra.

“Sáng sớm ai ở dưới lầu kéo đàn vậy?”

Dưới tán cây bạch quả, một người trẻ tuổi đặt cây đàn violon xuống, ngẩng đầu lên. Khuôn mặt quen thuộc, có chút gầy gò sau khi mắc bệnh một thời gian dài, nhưng nụ cười vẫn dịu dàng như thế.

Cô gái tròn to hai mắt: “Ninh Cậu. Cậu.”

“Nghe quen không?” Hai con mắt của Ninh Gia Tuấn sáng lấp lánh như sao. “Sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, trước ngày đi Mỹ, mình ở dưới lầu nhà cậu kéo đàn cả buổi tối, cậu cũng không thêm ló đầu ra khỏi cửa liếc nhìn mình một cái, thật là quá ác độc mà!”

Nói xong, giọng điệu của anh đau thương oán giận như một cô vợ nhỏ.

Cô gái không nhúc nhích nhìn anh, một hồi lâu mới hít sâu một hơi, hỏi: “Cậu.....Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi thực hiện lời hứa của cậu chứ sao!” Ninh Gia Tuấn nhìn cô gái chớp mắt.

“Lời hứa gì?”

“Cậu nói, nếu tớ tỉnh, cậu sẽ cùng tớ đi xem chiếu phim.”

Cô gái sững sốt hai giây, bưng tỉnh hiểu ra, kêu lên một tiếng: “Cậu!”

Ninh Gia Tuấn dịu dàng mỉm cười, ánh mặt trời tỏa nắng trên gương mặt anh dần dần lan ra, lấp đầy trên gương mặt cô gái. Cô gái cảm giác mặt của mình đang nóng lên, sự ấm áp từng chút từng chút lan tỏa vươn tới tận lồng ngực, khiến ột thứ gì đó đã đóng băng rất nhiều năm bên trong chậm rãi tan dần.

Những chiếc lá vàng của cây bạch quả bị gió thổi, tách khỏi đầu cành, tung bay giữa không trung.

Mà bầu trời, vẫn trong xanh như thế.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-lan-gap-nhau-la-mot-lan-gap-lai>